

at sige ham det. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kredss søgte at godtgøre, at den provisoriske Lov, som nu er forelagt, slet ikke eksisterer. Det er ligeledes et Spørgsmaal, som jeg ikke skal indlade mig paa. Betydningen af Højesteretsdommen af 15de Oktober 1886 og de faldne Udtalelser under den Procedure skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det vilde ikke føre til noget. Det er en Selvfølge, at jeg betragter den provisoriske Lov som eksisterende for Djeblikket, ellers havde jeg ikke forelagt den som saadan. Hvad dernæst det ærede Medlem udtalte om Loven som Helhed, som Lovforslag i og for sig betragtet, saa kan jeg forstaa, at det ærede Medlem ikke holdt af, at et saadant Statspoliti skulde have et militært Tilsnit. Han mente, at Justitsministeren ogsaa havde frafaldet det; men der er hans Opfattelse af, hvad der passerede den Gang, lidt forfæret. At jeg ikke fuldt ud har sluttet mig til den Opfattelse, at et saadant Politikorps ikke maatte have militært Tilsnit, har jeg tidligere udtalt. Jeg tror, at man skal være forsigtig med at opgive den militære Ordning; Erfaringen viser, at den kan være god. I øvrigt indrømmer jeg, at man gerne kan komme til noget lignende som den Gang med en Statspolitilov under Justitsministeriet, medens jeg dog vedblivende holder paa at fastholde lidt mere af det militære Indhold, end hvad man gjorde, da man gik over til det daværende Forslag om et Statspoliti, hvortil Gendarmerikorpset skulde omdannes. Det ærede Medlem mente, at Ordningen heraf fornuftigvis maatte vente, til vi fik en Ordning af Retsplejen og Domstolene. Maaſte har det ærede Medlem Ret deri. Det er et Spørgsmaal, som ligger udenfor min Resport, og det skal jeg ikke udtale mig om. Jeg vil kun sige, at skulle vi vente dertil, saa vil det være hensigtsmæssigt foreløbig at vedtage denne Lov og vedtage den som en midlertidig Lovforanstaltning saa længe; saa kunne vi altid i den nye Lov, naar Domstolene og Retsplejen ere ordnede, indsætte en særlig Paragraf om, at nu skal denne Lov falde bort — dette forekommer mig at ligge temmelig nær. Det ærede Medlem endte saa med at spørge, hvad Meningen var med Fremlæggelsen af dette Lovforslag, om det var Krigsministeren, som sendte noget Gods til Landstinget for

at opbevares, eller om det var et Lovforslag, der skulde behandles og føres til Ende eller ikke. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig at ligge i Sagens Natur, at naar et Lovforslag er fremsat, er det, fordi det skal fremmes; om det saa fremmes i den Form eller omdannes til noget andet, er mindre væsentligt. Min Mening med at fremsætte dette Lovforslag er, at det skal behandles og føres videre. Hvor vidt det kan komme, hvor hurtigt det kan ske, er det høje Ting Herre over, det skal jeg ikke indlade mig paa. — Det ærede 7de Medlem for 1ste Kredss (Anderſen) kunde ikke anerkende den forsonende Aand, som var kommen over Behandlingen af Gendarmeriloven, som den ærede første Taler havde hentydet til; han var aabenbart endnu paa et lidt mere, om jeg saa maa sige, forbitret Standpunkt overfor Gendarmerne. Denne Forbitrelse stinnede tydelig gennem hans Udtalelse. Han begyndte med at godtgøre, at selve Oprettelſen af Gendarmerikorpset ved den foreløbige Lov af 27de Oktober 1885 havde været aldeles unødvendig. Han sagde saaledes, at den danske Befolkning var saafredelig, at der behøvedes ikke bevæbnede Soldater til Politikorps. Deri kan han ganske vist have Ret. Jeg tror ogsaa, saaledes som jeg tidligere har haft Lejlighed til at udtale her i Tinget, at den danske Befolkning som Helhed er en meget fredelig Befolkning, som man godt kunde regere uden netop at have et revolverbevæbnet Politi dertil. Det skal jeg, som sagt, gerne indrømme. Men en anden Sag er, at Situationen kan være saaledes, at denne samme danske Befolkning, der er saa fredelig, eller i alt Fald en Del af den, er bleven saaledes opagiteret af henynsløse Agitatorer, at Forholdet er blevet et ganske andet. Jeg skal i saa Henseende henvise det ærede Medlem til Rigsdagstidenden. Hvis han vil læse Udtalelser, der jaldt i det andet Ting i den Periode, der her er Tale om, og som gik kort forud for Oprettelsen af Gendarmerikorpset, vil han kunne læse i en af sine Meningsfællers Taler, det ærede nuværende Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum), en Ytring som den, at han ansaa sig for forpligtet til at gøre Regeringen opmærksom paa, at der ude i Befolkningen ulmede en Sld under Aften, det